

Artikelen in theoretische bladen van de CPN:

‘Den Uyls duistere toekomst’, een polemieek met Den Uyl op basis van vijf van diens recente publicaties, P&C, 1978, 325-335.

‘100 jaar Anti-Dühring en een nieuwe herdruk’, Politiek&Cultuur, 1979, 263-273.

‘Kernenergie? Nee bedankt; Dynamiet in de hand van een kind’, P&C, 1981, 101-110.

‘De zaak-Lyssenko’ (1927-1981)’, in Komma, Tijdschrift voor Politiek en Sociaal Onderzoek, december 1981, 67-100.

Vijfluik ‘marxisme en arbeidersbeweging’ in het kader van het ontwerp-partijprogramma:

1. ‘Marxisme en arbeidersbeweging I’, P&C, 1982, 329-341.

2. ‘Marxisme en arbeidersbeweging II; Lenin en Luxemburg’, 1982, 372-387.

3. ‘Marxisme en arbeidersbeweging III; Over leninisme en marxisme-leninisme’, 1983, 24-40.

4. ‘Marxisme en arbeidersbeweging IV: Revolutie in de marxistische theorie’, 1983, 55-80.

Er zaten veel moderne opvattingen in deze artikelenreeks, maar ik hield vast aan de positieve waardering van Marx, Engels, akkoord, maar ook aan die van Lenin,, en ik maakte de ‘radicale vernieuwers’ het verwijt van ‘vadermoord’. Vooral het in ere houden van Lenin, hoewel ik veel van zijn opvattingen kritiseerde met behulp van Rosa Luxemburg, was een brug te ver voor een groep ‘vernieuwers’ die vaak na een lange loopbaan in de CPN tot de conclusie was gekomen dat met het communisme eenvoudigweg fundamenteel gebroken diende te worden. Mijn idee dat ‘Verlichting’ aan dat inzicht soelaas kon bieden, bleek niet te kloppen.

‘Marxisme als inspiratiebron’, P&C, 1985, 281-290. Hier vertel ik van mijn sensatie van het ervaren van de zeggingskracht van ‘wetenschap’ bij het lezen van *Das Kapital*, en de hoogmoed die ik er als student aan ontleende. Het gaat eigenlijk vooraf aan het vierluik. Als het ‘Lysenko-artikel’ (het ‘dialectisch materialisme’ speelt daarin een grote rol) wordt toegevoegd, zijn dit zes artikelen van samen ruim honderd pagina's waarin ik worstel met de vernieuwing van het marxisme. Indien de redactie van P&C mijn gepeperde artikel over Lenins ‘Materialisme en empirio-criticisme’ in 1976 zou hebben opgenomen (in Politeia-stijl), hetgeen ze wijselijk niet deed zodat mijn geloofsbelijdenis beperkt bleef tot een lyrische recensie van Friedrich Engels’ ‘Anti-Dühring’, zou de oogst (acht stuks dan) nog rijker zijn geweest. Ik voel me nog steeds marxist, omdat Marx me een adembenemende initiatie in de wetenschap, in de politieke economie en de filosofie heeft verschaft.

‘Machtsvorming voor een socialistisch Nederland’, P&C, 1983, 321-325.

‘Het 29ste congres’, P&C, 45, 1985, 56-61.

‘Vredesstrijd en CPN nú’, P&C, 1986, 149-157.

‘Indrukken van het 30ste congres’, P&C, 1986, 270-275.

‘Lenin en de perestroika’, P&C, 1987, 243-255. Net als het voltallige dagelijks bestuur van de CPN stond ik pal achter het streven van Gorbatsjov, en bovendien deed ik hier een opportunistische, ideologische poging om diens ‘creatieve toepassing van het denken van Lenin’ als bewijs te zien van mijn stelling dat het gedachtegoed van Lenin niet noodzakelijkerwijs tot de Sovjet-Unie oude stijl hoefde te leiden. Wij hadden grote waardering voor de moed en ‘het nieuwe denken’ van Gorbatsjov inzake de vredesstrijd; we zaten immers in het hart van de beweging tegen de plaatsing van Cruise- en Pershingraketten in Nederland. Zijn benadering van de Duitse kwestie is buitengewoon dapper geweest, en heeft in wisselwerking met de vredesbeweging van die periode nieuwe verhoudingen in Europa en de wereld geschapen.

‘De kernbom en het nieuwe denken’ P&C, 1988, 407-427. Als vertegenwoordiger van de CPN in het Komitee Kruisraketten Nee (KKN, met Ton van Hoek), en later in het Breed Initiatief tot Verdergaande Acties tegen de Kruisraketten (BIVAK), verantwoordde ik in dit historiserende artikel de politieke opstelling en de nieuwe keuzes van de CPN.

‘Kanttekeningen bij groentax’, P&C, 1989, 170-186. Ter bevordering van het debat binnen het ontluikende Groenlinks: de ‘marxistische’ invalshoek toegelicht.

‘Een collectief veiligheidsstelsel voor Europa’; Jaap van den Bergh, Hans Feddema, Leo Molenaar, Gerrit Pas en Ron Rote (werkgroep 'Vrede en Veiligheid' Groen Links), 50, 1990, 236-246.

‘De zaak-Struik’, manuscript van de meer dan honderdjarige wiskundige/ historicus/ communist en Nederlandse Amerikaan Dirk Jan Struik, vertaald en ingeleid door Leo Molenaar, 1992, 29-41. Over de jaren vijftig en diens vervolging door McCarthy.

‘De verlangens van een generatie’, Herman Meijer, Leo Molenaar, ‘Vijf vraagggesprekken met de generatie van 1968’, Politiek&Cultuur, 1993, 15-36; een gesprekspartner is de BWA-voorman Lucas Reijnders. Over de BWA wil ik in de toekomst een studie publiceren, misschien mede in relatie tot het marxisme.